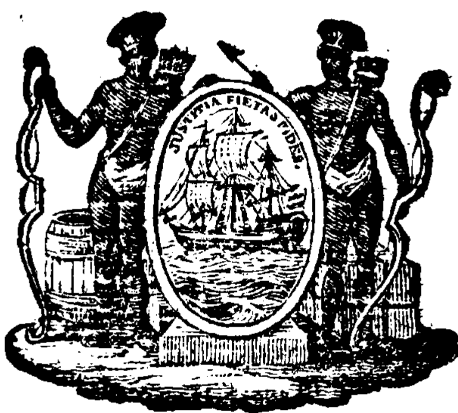
N°. 59. **A°. 1834.**

VRIJDAG, DEN **25sten JULIJ.**

NIEUWE
SURINAAMSCHE COURANT
EN
LETTERKUNDIG DAGBLAD.

Militair Bureau.

Den 23 *Julij* 1834.

Door Zijne Excellentie den Gouverneur Generaal der Nederlandsche West-Indische Bezittingen, is tot *Tweede Luitenant* bij de Eerste Afdeeling der Schutterij van *Paramaribo* aangesteld, de Adjudant Onder-Officier SAMUEL SOESMAN, van genoemde Afdeeling.

De Eerste Luitenant Adjudant,
R. H. ESSER.

NIEUWSTIJDINGEN.

Extracten uit de Royal Gazette of British Guyana, van 12 Julij 1834.

DEMERARIJ, 12 Julij 1834. Met het Schip *Duke of Lancaster*, in 35 dagen van Liverpool, gister avond alhier gearriveerd, hebben wij de dagbladen dier stad tot den 5 Junij ontvangen, behelzende Londensche berigten tot den 31 derzelfde maand.

De voormelde dagbladen melden dat op den 28sten Mei, ten gevolge van een verschil in meening omtrent de nadering der kerkelijke eigendommen in Ierland, Mr. *Stanley* en Sir *James Graham* afstand van hunne ambten hebben gedaan, en dat hun voorbeeld onmiddelijk is opgevolgd door den Hertog *van Richmond* en de Graaf *Rippon*, hoewel niet op dezelfde gronden. — Het schijnt eenigen tijd onzeker te zijn geweest hoedanig de opengevallen plaatsen zouden vervuld worden, en waren de nieuwe benoemingen nog niet in de Couranten opgenomen. — De lijst welke wij uit de *Times* hebben opgenomen, werd als echt beschouwd, en bieden wij dezelve mitsdien onze lezers aan bij ontstentenis van officiele bekendmakingen, en als de laatste berigten welke wij hebben bekomen.

Wij betreuren opregtelijk dat Mr. *Stanley* zich verpligt heeft gevonden om zijne ondersteuning aan het ministerie van Graaf *Grey* te onttrekken op een tijdstip dat deszelfs diensten bij zijn eigen departement (dat der Kolonien), zoo zeer gevorderd wierden en waarvan het gemis zwaar zal gevoeld worden. Mr. *Spring Rice*, zijn opvolger, is bekend als een man van veel bekwaamheid, maar hij wordt niet ondersteund door den hoogen naam welke de eerste uitvoerder van het werk der afschaffing van den Slavenstand in de Britsche kolonien, heeft verkregen en wij gevoelen een diep leedwezen en teleurstelling over eene verwisseling, welke de verafgelegene Leden van het Britsche Rijk van een met zoo groote begaafdheden begiftigd en onpartijdig opperhoofd beroofd. — Het is echter eenigzins vertroostend te vernemen dat zoo wel Mr. *Stanley* en Sir *James Graham*, hebben verklaard, dat hoezeer in het onderwerp der kerkelijke inkomsten, met het ministerie verschillende, zijlieden hetzelve in andere opzigten, hunnen steun niet zullen ontrekken.

Verscheidene dagen verloopen zijnde in eenen staat van onzekerheid door de boven vermelde afstand van de Heeren *Stanley* en *Graham* veroorzaakte, zijn er geene onderwerpen van eenig belang in het Parlement verhandeld, en ook geene buitenlandsche nieuwstijdingen ingekomen, welke der moeite waardig zijn om mede te deelen; wij geven dus de navolgende Extracten uit de Engelsche Dagbladen, omtrent de *veranderingen in het Britsche kabinet.*

(Uit de *Liverpool Standard*, van 30 Mei.)

De verschillen in het kabinet, welke nu reeds sedert zoo lang hebben aangehouden, niettegenstaande zulks door de *Treasury Journals* wierd onkend, hebben eindelijk eene zeer ernstige wending genomen, zoo zelfs dat Sir *James Graham* en Mr. *Stanley* hun ontslag aan Z. M. hebben ingeleverd. Men gelooft dat de Hertog *van Richmond*, Lord *Rippon* en Lord *Lansdowne* dit voorbeeld reeds hebben gevolgd, terwijl men algemeen verzekert dat Lord *Holland*, Lord *Melbourne*, Mr. *Spring Rice* en anderen denzelfden weg zullen inslaan.

Wat Lord *Grey* in deze omstandigheden zal aanvangen, is ten hoogste onzeker en kan alleen een onderwerp van gissing zijn, maar het eenige wat nog aan de zamenspanning ontbreekt, is de afval van Lord *Brougham*. Voor zoo verre aangaat de publieke meening omtrent Lord *Palmerston*, Lord *Althorp*, en de *Grants*, Lord *John Russell* en verscheidene anderen tot die geslachten behoorende, is men vrij onverschillig omtrent hun. Zij zullen de rotteplank aanhangen zoo lang hun nog nagels en tanden ten dienste staan, en zullen waarschijnlijk eindigen met dezelve te zinken en te verdwijnen, zonder immer weder te voorschijn te komen.

De naaste oorzaak van deze storm of liever » slag" in Downingstreet, was een besluit, door den Heer *Ward of St. Alban's* aan het huis der Gemeente voorgedragen op Maandag den 27 Mei; hetzelve was betrekkelijk de Iersche kerk en luidde aldus: » Besloten: — Dat de Protestantsche Episcopaalsche vestiging in Ierland, de geestelijke behoeften van de Protestantsche bevolking te boven gaat; en dat het regt van den Staat medebrengt, dat zij over de verdeeling der Kerkelijke goederen, zoodanig vermag te beschikken als het Parlement zal goedvinden te bepalen. zoo is dit huis van oordeel dat de tijdelijke bezittingen van den Iersche kerk, voor als nog bij de wet bevestigd, behooren te worden benagtigd."

Het schijnt dat Lord *Althorp*, Lord *John Russell*, de jongere *Grey's* en hunne verwanten, met eene meerderheid van het kabinet ten voordeele van dit beroovings-besluit gezind waren, een besluit hetwelk lijnregt strijdig is met de grondbeginselen van het ontwerp (*bill*) voor de Iersche kerk van het vorig jaar, en bovendien eene verkondiging van kerkroof inhoudt, welke de geheele omverwerping der Protestantsche Godsdienst in Ierland kan na zich sleepen. Sir *James* en Mr. *Stanley* gedreven door eene in deze bedorven eeuw zeldzame vaderlandsliefde. die hun eene onsterfelijke eer aandoet, konden als eerlijke en achtbare mannen, het besluit niet ondersteunen, maar eischten dat de Ministers hetzelve als onbevoegd zouden weigeren, en dat zij in het tegenovergestelde geval, hunne plaats in het kabinet zouden nederleggen. De Ministers waren niet voorbereid op deze mannelijke en regtstreeksche vordering. Zij namen dus hun toevlugt tot hunne gewone kunstgreep en bewogen den eenvoudigen Lord *Althorp* om het voorafgaande onderwerp te behandelen. Sir *John Graham* en Mr. *Stanley* werden door dit uitvindsel echter niet begoocheld noch geblinddoekt, maar verzochten onmiddelijk gehoor bij den Koning, en boden hun ontslag aan, hetwelk gunstig wierd aangenomen.

Inmiddels was het huis der Gemeenten vergaderd. De Heer *Charles Wood* zweepte in het rond als bereed hij een slecht paard. De Heer *Edward Ellice* nam zijne toevlugt tot alle mogelijke versieringen en opschikkingen zijner rede ende Heer *Ward* begon zijne aanspraak, waarvan het onderwerp betrof om de redelijkheid te bewijzen van eerst de kerk te berooven en daarna dezelve te vernielen. In den loop van deze doolende onzamenhangende en van alle gronden ontblootte redenvoering, ontving Lord *Althorp* kondschap dat twee andere Leden van het Kabinet hun ontslag hadden genomen. Dit laatste berigt viel op den Edelen Lord als een donderslag ter neder, en de arme Lord *John Russell* (zoo als een bij ons ontvangen brief me-

dedeelt), verborg het hoofd in zijn hoed en weende. Wij durven wel is waar voor de waarheid van deze caracteristieke trek van gevoeligheid niet instaan; maar het slot van dit alles was, dat Lord *Althorp* de belemmerde toestand te kennen gevende waarin hij door » onvoorziene voorvallen" was geplaatst zich aan de genade van het huis overgaf, en eene opschorting tot maandag den 2 Junij voordroeg, hetwelk met gejuich wierd aangenomen.

Dit is ten naasten bij alles wat wij aangaande den plaats gehad hebbende afval weten; maar er zijne ontelbare geruchten in omloop. Men zegt, dat het voorstel van de Heer *Ward* een diep liggende ontwerp verborg, om de Ministers bij te staan tot het sluiten van een vergelijk met de Heer *O'Connell*. Aanvankelijk had men geene ernstige tegenstand verwacht; integendeel men stelde zich voor dat de uitdrukkelijke wensch van de meerderheid van het huis, de Heeren *Graham* en *Stanleij* met den maatregel zoude verzoend hebben. Een zeker gedeelte van de kerkelijke inkomsten in Ierland, zoude ter beschikking van het gouvernement gesteld worden, om tot wereldsche of andere oogmerken gebruikt te worden, gelijke pensioenen aan Catholijke priesters, zoo als men gelooft: de Heer *O'Connel* zoude een ambt bekomen; het » mastership of the rolls" zou te zijne belooning zijn, alle beroeringen en herroepingen, zouden voor zoo ver hem aanging ophouden.

Wij zijn geneigd om de vermelde uiteenzetting dier gebeurtenis te gelooven. Het is onmogelijk om eene andere beweegreden voor het gedrag der Ministers te vinden. Er bestond geene aanbieding om de bepalingen van het verig jaar te wijzigen. De Catholijke partij is beleedigend genoeg maar ook enkel beleedigend, daar zij geen invloed in het huis bezitten, en geenzins te duchten zijn, zoo min met betrekking tot hunne bekwaamheden als tot hun getal. De begeerte dus, om de wet van voorleden jaar krachteloos te maken, en de Iersch kerkelijke kwestie op nieuw op het tapijt te brengen, kan dus alleen als eene daad van zinneloosheid beschouwd worden, of wel als een middel ten einde de plaats gehad hebbende afval uit te lokken.

MENGELINGEN.

Frère du Diable.

Al wie Italie bezocht heeft, moet eene duurzame herinnering behouden van deszelfs romantische schoonheden, heerlijke luchtgesteldheid, en de welriekende geuren, welke de gloeijende voortbrengselen van deszelfs grond van zich geven. Het was een der schoonste deelen van dit vruchtbare land, waarin *Joachim Galeazzo* zijne uitgestrekte wijnbergen bebouwde, en zijn rijkdom en invloed maakten hem tot een man van groot gewigt, niet alleen in de onmiddelijke omstreken, maar door het geheele gewest waar hij woonde. Door de natuur met eene mannelijke gedaante en een gelaat, waarop zachte goedhartigheid schitterde, versierd, kon het geen wonder zijn, dat hij vereenigd was met eene gade, wier beminnelijkheid eerst zijne aandacht boeide, en wier zachte gemoedsaard zijne teederste liefde verzekerde. Kleine lagchende engeltjes waren de zegen van hunne vereeniging; vrolijke vooruitzigten kroonden hunne vlijt; en het geluk schonk hun een vergenoegd leven. Het was vermakelijk het belangrijke huisgezin, nadat de hitte van den dag geweken was, verzameld te zien rondom den rand van de heldere bron, om hare verfrisschende koelte te genieten, of dartelende in de groene dreven, en juichende in hunne onschuld en vrolijkheid.

Maar dit was een geluk, te groot om lang te duren. Die gesel van de Vorsten en straf der Volkeren — eerzucht — zettede *Napoleon* tot verovering aan; en de oorlog, met al de hem vergezellende gruwelen, verspreidde verwoesting door de vruchtbare dalen, terwijl vernieling, door schrikkelijke wreedheid verhoogd, den voortgang der overwinnaars kenmerkte. Vruchteloos trachtten de landlieden hunne velden en hunne woningen gewapenderhand te verdedigen: het leger van den overwinnaar naderde te midden van rookende puinhoopen en brandende dorpen, wier asch slechts door het bloed der vermoorde slagtoffers uitgedoofd werd. *Galeazzo* bezat veel moed, en hij besloot zijne uiterste pogingen in het werk te stellen, om den naderenden storm met geweld te keeren. Hij verzamelde eene bende van zijne dapperste landslieden, en een plegtige eed werd op het altaar gezworen, dat zij de bloeddorstige indringers van den grond hunner geboorte zouden verdrijven, of bij die poging omkomen.

Het was een aandoenlijk gezigt deze zich opofferende helden hunne huisgezinnen en vrienden te zien verlaten. Moeders en maagden zagen, te midden van al de angstige aandoeningen, die het vrolijke hart met vrees vervulden, met gloeijende trotschheid op de mannen, die zij beminden, neder, en de kleine maar moedige schaar zeide vaarwel aan hare vreedzame woningen en aan hen, die door het gevaar nog sterker aan hunne harten verbonden werden, en die besloten hadden dat geene smet ooit hunnen zuiveren roem zoude bevlekken. *Galeazzo* en zijne bende van patriotten naderden den vijand en bijna alle sneuvelden in den wanhopenden strijd voor de vrijheid. Zij hadden echter hunne landslieden nieuwen moed ingeboezemd, en het voortdringen van *Napoleon* werd voor een korten tijd beteugeld. Het dappere gedrag van *Galeazzo*, die nog leefde, maakte hem kenbaar als een geschikt persoon voor een hooger bevelhebberschap; een aantal uitgelezene en geoefende manschappen werden ter zijner beschikking gesteld, en, zonder een algemeen gevecht te wagen, begon die soort van Guerilla krijgvoering, die in het vervolg den Franschen zoo veel afbreuk deed.

Maar de fortuin, welke eerst de pogingen van *Galeazzo* met geluk bekroonde, keerde hem eindelijk den rug toe. In een ongelukkig uur viel hij in eene hinderlaag, die men hem gelegd had; zijne manschappen werden of verstoord, en, bijna doodelijk gewond, keerde hij naar zijne woning terug, om de vlugt van zijn huisgezin naar het gebergte te bevorderen.

Bijna bezwijkende door bloedverlies, kwam hij om middernacht bij de grenzen zijner wijnbergen aan. Maar de hand des verwoesters was niet traag geweest; de roode glans der knappende vlammen trof zijn gezigt, en door angst en zwakheid uitgeput, zonk hij achter eene mirtenheg, die hem tegen opmerking beschutte, op den grond neder. Bewusteloosheid zoude een zegen voor hem zijn geweest, maar deze viel hem niet te beurt; want, ofschoon hij niet in staat was van de plaats waar hij gevallen was, op te staan, was zijne ziel toch duidelijk bewust van alles wat er rondom hem voorviel. Hij zag zijne onschuldige kinderen ombrengen door de moordzuchtige handen der beschonkene krijgslieden; hij zag zijne schoone vrouw zich vruchteloos verzetten tegen het onbeschofte geweld der soldaten: hij zag de lijken zijner kinderen.

« *Hun zilveren huid besproeid door hun gouden bloed*" op de brandende puinhoopen van hunne eens zoo gelukkige woning werpen. Zijne ziel was overstelpt bij dit gezigt, en zijne zinnen begaven hem.

Eindelijk waren de onmenschelijke driften der benden verzadigd: de vernieling hield op, want er was niets meer te verwoesten, en zij verlieten het werk hunner goddelooze handen om andere slagtoffers te zoeken, en nieuwe offeranden te plengen op het altaar van *Napoleon's* eerzucht.

De morgen brak aan voor den ongelukkigen lijder, die nu weder ontwaakte tot bewustheid en ellende, maar alles rondom hem was stil, behalve wanneer de plegtige stilte rondom hem afgebroken werd door den doordringenden, akeligen gil van eenen ongelukkige in zijnen doodelijken angst, of het verwijderde gebulder van het geschut, dat een bloedig gevecht te kennen gaf. Stil, heerlijk schoon was de helder blaauwe lucht, gekleurd door den stralenden glans der zon; en de blozende bloemen, die den vochtigen daauw gedronken hadden, deelden hare geuren mede aan het morgen koelte, de aangename geuren met den verkoelenden wind vermengende. Maar het lied van den landman, wanneer hij 's morgens vroeg zijn gewoon werk verrigtte tusschen de purperen trossen der wijnstokken, werd niet meer gehoord. Zelfs de vogelen, bevreesd voor den zwarten rook, die in de lucht opsteeg, en, als het bloed van *Abel*, om wraak riep, hadden de plaats verlaten, waar de verwoesting heerschte.

De tijd verliep snel voor den ongelukkigen *Galeazzo*; zijne wonden waren op nieuw opengegaan door zijne pogingen om op te staan, en hij gevoelde dat de naderende dood zijnen sluijer over zijne oogen spreidde: hij bleef echter nog altijd op eene vreesselijke wijze van zijnen toestand bewust, en wachtte het oogenblik af, dat de dood een einde aan zijne ellende zoude maken.

In dezen oogenblik klonk door den geheelen omtrek een wild natuurlijk gehuil, gelijk aan het vermengde lagchen en gillen van den gefolterden waanzinnige; en eene vrouwelijke gedaante, wier behangende haren hare naakte en bebloede borst bedekten en wier witte kleeding gescheurd en vreesselijk met bloed bedekt was, verscheen op de vlakte. Hare linkerhand was gewrongen in het haar van eenen Franschen soldaat, die zoodanig gewond was, dat hij geen' tegenstand kon bieden; en, met eene kracht, die bijna bovennatuurlijk was, sleepte zij hem naar de nog gloeijende puinhoopen van hare eens zoo gelukkige woning. In hare regterhand hield zij een' dolk, die van bloed rookte, en daar stond zij als eene *Hecate* boven hare gevallene prooi. Men hoorde een' woesten lach — een' gil — een kreet van zegepraal — toen zij het roode staal in het ligchaam van den soldaat stiet, het vervolgens in de zon liet schitteren, en nogmaals tot aan het gevest in zijne borst drukte. Zij zag op den aan hare voeten liggenden vijand met de vreesselijke uitdrukking van een' demon, en scheen een geestelijke vermaak te scheppen in het omkeeren van ieder verminkt ligchaam, dat de uniform van Frankrijk droeg, en met eene schrikkelijke wraak den dolk in vele harten te drukken, die reeds lang opgehouden hadden te kloppen. Hare wraak nog niet voldaan zijnde, zag zij naar nieuwe offers voor hare woede rond, en kwam eindelijk op de plaats waar *Galeazzo* lag, op het punt van zijn' laatsten adem uit te blazen.

Zij beschouwde zijn ingevallen oog en holle wangen, en, den dolk in hare hand vattende, zeide zij: » sterf, ongelukkige! want gij hebt niets meer om te leven!" Maar de natuur weigerde aan haar voornemen te voldoen: de dolk ontviel hare hand, en zij viel bewusteloos aan zijne zijde neder — het was zijne vrouw!

Het Fransche leger rukte reeds voort zonder bijna ergens tegenstand te ontmoeten, en duizenden vlugtten naar het gebergte, om de jammeren van den oorlog te ontkomen. Maar ofschoon deze eerst rustig en vreedzaam bleven, vormden zich echter, toen de eerste schok der vrees voorbij was, de Guerilla's weder tot eene geregelde bende, en zwoeren eeuwige vijandschap aan Frankrijk. Hun aanvoerder was een man van onverschrokken moed en koele beradenheid. Steeds de voorste in den strijd, en de laatste bij den terugtogt, werd hij weldra een voorwerp van gewigt voor de overweldigers: en toen het leger in de nabijheid van Capua gelegerd was, deed hij alleen wonderen van dapperheid. De voorposten werden gedurig aangevallen: de schildwachten, zelfs in het midden van het uitgestrekte leger, werden dood op hunne posten gevonden, en slechts weinigen der op voeragie uitgaande troepen keerden terug om in de behoeften van het leger te voorzien. Aan de zeezijde was alle hulp afgesneden door de Engelsche kruisers, en de voorraad begon spoedig te verminderen, in weerwil van de in der daad meesterlijke inrigtingen van *Buonaparte*.

De Officieren hadden de gewoonte gehad om uitstapjes in de omliggende landstreken te doen, maar dit werd eindelijk verboden, want er was bijna geene vooruitstekende rots of boschje, welke geen' wanhopenden vijand verborg, wiens schitterend staal of lang geweer gereed was vernieling te verspreiden. Vruchteloos werden gansche Afdeelingen uitgezonden om de landstreek te zuiveren — de *guerilla's* waren veilig in hunne schuilhoeken van het gebergte, en

daagden hunne vijanden uit. Er werden pogingen gedaan om hen uit hunne stellingen te verdrijven, maar dezelve waren volkomen vruchteloos, want, ofschoon eenige weinige gevangenen in de handen der Franschen vielen, en, na vreesselijk gepijnigd te zijn, aan de takken der boomen werden opgehangen, als voorbeelden voor hunne makkers, zettede dit hen slechts nog meer aan tot grootere volharding en schrikkelijker wraak.

Men wist, dat het opperhoofd onderscheidene malen het vijandelijke leger vermomd bezocht had, en eenmaal, ontdekt en vervolgd zijnde, floten de kogels aan alle zijden rondom hem, maar hij ontsnapte zonder letsel, en het bijgeloof fluisterde dat hij schotvrij was. De schildwachten verklaarden, dat zij hem verschillende gedaanten hadden zien aannemen, want somtijds was hij gezien in de gedaante van eenen wolf, van struik tot struik sluipende, en dan kwam hij eensklaps te voorschijn met alle de kracht en dapperheid van den man: maar vervolging scheen vruchteloos te zijn, want men zeide dat hij zoo plotseling verdween, als geen mensch dan eenmaal, die onder de bescherming van bovennatuurlijke magten stond, ontkomen kon. Eene algemeene ontsteltenis heerschte onder het krijgsvolk, zelfs de Bevelhebbers deelden in dien schrik, en deze wanhopende Aanvoerder werd bij het geheele leger bekend onder den naam van *frère du diable*. Groote belooningen werden op zijn hoofd gezet; vele Officieren verbonden zich door een' eed hem dood of levend in handen te krijgen, maar hun eed werd gewoonlijk met den dood verzegeld. Dikwijls, wanneer de wijn op de gastvrije tafel stroomde en de linnen muren van het gejuich der vreugde weergalmden, verspreidde zich de kreet dat *frère du diable* in de legerplaats was, en ieder wapen was gereed, en ieder oog waakzaam tot den strijd. Dikwijls, in het avonduur, wanneer het edele vocht den gezonken moed had opgewekt, wilde de een of ander, stoutmoediger dan zijne kameraden, om hunne kleinmoedigheid lagchen en zwoer dien algemeenen vijand te zullen verslaan; maar het morgenlicht zag alleen zijn lijk, met eenige zekere teekenen, dat *frère du diable* of een zijner makkers hem verslagen hadden.

Het was omstreeks dezen tijd, dat Sir *Sidney Smith* het bevel over eene schoone fregat in de Middellandsche zee voerde, en weinige mannen waren beter geschikt, om die soort van tweeslachtigen krijg te voeren, waarmede de vijandelijkheden op de kusten van Italië gepaard gaan. Onverschrokken moed en stoute vastberadenheid waren bij hem vereenigd met eene grondige kennis van zijn beroep, en er was eene zekere trap van romantische geestdrijverij in zijne ondernemingen, welke zijn ondernemenden en ridderlijken geest op eene schitterende wijze deed uitkomen. De nederlaag der Franschen te Acre en andere plaatsen was een onmiskenbaar bewijs, hoe goed hij krijgstogten te land kon besturen: en in het enteren en weghalen der vijandelijke schepen van onder de schietgaten van wel bemande batterijen, of in het bestormen der batterijen zelve, werden zijne koelbloedige dapperheid en groote kunde door de onverschrokkene zeelieden als ontwijfelbare teekenen der overwinning beschouwd. Maar zijn grootste vermaak was zijne manschappen, onder bedekking van het schemerlicht van een' Italiaanschen nacht, door de donkere kronkelpaden van het woud te voeren, of tusschen de rotsklompen, die de kust bezoomen, rond te zwerven, waar de woeste *guerilla* zijnen weg doorkruiste, of zich bij hem voegde en berigt van den vijand gaf.

Het zoude onmogelijk zijn woorden te vinden, om zulk een tooneel naar waarheid te schetsen. De langzame beweging van een honderd man, die zonder het minste gedruisch van struik tot struik kropen — de voorzigtige en stille nadering tot den vijand — het roode wachtvuur, dat de tijdelijke legerplaats der Franschen aanduidde, en het herhaald aanroepen van de slaperige schildwacht aan de voorpost, dat in den avondwind wegstierf, naarmate de stilte weder hersteld was — het nederliggen in ademlooze stilte tot dat de vrees verdwenen was — o! daar was eene soort van bekoorlijkheid in het geheel, dat dan in der daad bestond, maar nu niet kan beschreven worden.

Voor de zeelieden waren deze krijgstogten eene bron van wezenlijk vermaak, en zij verschaften hun veelvuldige gelegenheden om aan hunne eigenaardige vrolijkheid bot te vieren. Wanneer het bevel gegeven werd om de booten te bemannen (en niet dan vrijwilligers was het geoorloofd den Kapitein te vergezellen), volgde de schorre stem van den bootsman's maat zijne schelle fluit, en, als de woorden: *boschvechters op!*" door de tusschendeks klonken, dan wist ieder manschap voor en achter de reden van deze oproeping, en allen zouden gaarne aan dezen togt op het land hebben deel genomen.

Maar hoewel ik zeg allen, moet echter aangemerkt worden, dat de oude stuurman eene uitzondering maakte; hij zou den duivel in eigen persoon op zijn schip bestreden hebben, of zoo hij hem in zee had ontmoet, hem aan zijne boegspriet geregen hebben: maar hij had geen denkbeeld van « op het land ter kaap te varen" zoo als hij het noemde. « Een zeeman," zeide hij: « komt daar altijd in een verkeerd vaarwater, en zonder zijne peilingen en afstanden te kennen, maakt hij gewoonlijk eene valsche rekening." Het wezenlijke was, dat hij evenzeer een stuk van het fregat was, als eenig stuk hout aan deszelfs romp; en niets anders dan schipbreuk of in de lucht vliegen kon hen gescheiden hebben.

Sir *Sidney* had berigt ontvangen, dat *frère du diable* in de nabijheid van de plaats was, waar hij kruiste, en, wenschende met hem zamen te komen, om zich van de juiste stellingen en verrigtingen der Franschen te verzekeren, werden de booten bemand en gewapend, en, een uur voor het aanbreken van den dag, landden zij allen in eene kleine baai, gevormd door rotsen, die de middelen der ontscheping geheel voor het gezigt verborgen.

Het grootste gedeelte der manschappen bij de booten achterlatende, met strikte bevelen aan den Officier van niet te dulden, dat iemand zich verwijderde, en de grootste waakzaamheid in acht te nemen, vervolgde Sir *Sidney* met een' Luitenant, twee adelborsten, en twaalf manschappen, zijnen weg over rotsen en steenen, door heggen en struiken, naar de plaats, waar het zeer waarschijnlijk was, dat hij het Opperhoofd der *guerilla's* zoude vinden. Het was een heerlijke morgen; de sterren flikkerden nog aan het helder blaauwe uitspansel van eenen Italiaanschen hemel, en er was dat soort van twijfelachtig licht, dat de schoonheid van het romantische tooneel grootelijks verhoogde. Somwijlen moest het hoopje met behulp van handen en voeten den top van eene ruwe steilte beklimmen, en dan weder langs groote rotsklompen nederdalen; zoo noodzakelijk was het om alle gebaande wegen te vermijden, ten einde alle stroopers van het vijandelijk leger te ontwijken, die een alarm zouden kunnen verwekken. Eindelijk, na vele inspanningen, en juist toen de zon boven den gezigteinder verscheen, kwamen zij op eene plaats in het binnenste van een digt bosch, en bijna op den hoogsten top van eenen berg, welke duidelijk sterke verschansingen aanbood, maar zoo onregelmatig opgeworpen, dat zij meer het werk der natuur dan van menschelijke handen schenen te zijn. Groote boomen lagen in verschillende rigtingen opeengestapeld, als door het geweld van den woesten storm ter nedergeworpen, maar op zulk eene wijze, dat zij aan eene terugtrekkende bende des noods eene schuilplaats verschaffen, en een geschikt punt aanboden, om een' voorwaarts rukkenden vijand te verontrusten.

Naauwelijks waren zij deze hinderpalen voorbijgegaan, toen digt bij hen een schel gefluit door het bosch klonk, en, binnen weinige oogenblikken, bereikten zij eene opene plaats, waar men het kreupelhout en eenige boomen omgehouwen had, en welke nu een aangenaam rustoord vormde. Hier werd het tooneel zeer belangrijk: het was eene van die, welke *Salvator Rosa* trotsch zoude geweest zijn op het doek over te brengen. In een' hoek, op een verheven soort van wal, die een vrij gezigt over de geheele vlakte verschafte, zat eene gedaante van eene koninklijke houding, en met een gelaat, waarop kalme bedaardheid, maar toch iets bevelends, schitterde. Over zijne schouders hing de huid van een' wolf, en het lager gedeelte van zijn ligchaam was gewikkeld in een' mantel van bontwerk. De kolven van zijne pistolen waren even boven zijnen breeden gordel zigtbaar; een breed lang zwaard en eene karabijn lagen naast hem, en in zijne hand hield hij dat bijzonder soort van mes, zoo goed bekend als het geliefkoosde wapen van den *guerilla*. Eene vrouw van groote schoonheid, op eene knie rustende, leunde met haren arm op zijnen schouder; zij beschouwde hem met teederheid, maar bij tusschenpozen schitterde in hare oogen een wild vuur, en werden hare gelaatstrekken op eene vreesselijke wijze misvormd, zoo dat het akelig was haar aan te zien. Zij was echter nog altijd eene betooverende schoonheid, hoewel de blik van teedere liefde geheel in de vijandelijke uitdrukking van een' gevallen engel veranderd was. Deze waren *frère du diable* en zijne vrouw, of, met andere woorden, *Galeazzo* en *Camilla*.

De *guerilla*-bende was in verschillende groepen vereenigd, maar zoodanig geplaatst, dat zij op het eerste teeken tot den strijd gereed waren. Eenigen lagen uitgestrekt op den grond, en waren nog gedompeld in dien diepen slaap, welke inspanning en vermoeidheid zoo aangenaam maken voor het vermoeide ligchaam; anderen ontwaakten uit hunnen slaap en strekten hunne gespierde leden uit; terwijl eenigen weinigen hunne wapen onderzochten of hunne messen glanzig maakten.

Het schelle fluiten klonk nog eenmaal, toen een eenigen toon van eenen horen in een' oogenblik allen in beweging bragt, en, de karabijn in de hand stonden zij allen tot den strijd gereed. Sir *Sidney* naderde, werd dadelijk herkend, en een luid vreugdegejuich gaf te kennen, dat hij welkom was. De *guerilla's* leiden hunne wapenen neder, en ontvingen de zeelieden met betuigingen van genegenheid. De Bevelhebbers omhelsden elkander ten teeken van vriendschap, terwijl de schoone *Camilla* hare blijdschap te kennen gaf, de vijanden der Franschen te zien. Eene menigte tegenstrijdige gevoelens scheen hare ziel te schokken, toen zij de hand van Sir *Sidney* aan haar hart drukte en hem als « *den bloedwreker*" begroette.

Zoodra de orde hersteld was, hielden de twee bevelhebbers eene zamenkomst, en toen dezelve geeindigd was, werden er ververschingen op de groene zoden geplaatst, bestaande in gedroogd wildbraad, harde kaas, brood, vruchten en wijn. Op den verheven wal, zaten *Galeazzo*, *Camilla*, Sir *Sidney* en de Engelsche Officieren, op het gras. Achter het Opperhoofd der *geurilla's*, een weinig aan de regterzijde, stond de horenblazer, en aan de linkerzijde, de zwaarddrager, beiden gereed om zijne bevelen te gehoorzamen. De zeelieden deelden in den gereed gemaakten maaltijd voor de bende, en de grootste eensgezindheid heerschte onder allen.

Weinige oogenblikken waren verloopen, sedert deze schikkingen gemaakt waren, toen plotseling een schitterende vuurstraal zigtbaar werd tusschen de struiken aan de tegenovergestelde zijde van die, waar het Opperhoofd zat, en, toen de slag van vuurwapenen door de rotsen weergalmde, viel de horenblazer dood op den schouder van Sir *Sidney* neder. De geheele bende was oogenblikkelijk in beweging, en de Opperhoofden beschouwden elkander met wederkeerige wantrouwende blikken. Het was duidelijk, dat de kogel voor een van hen was bestemd geweest, en de argwaan deed in beider zielen het denkbeeld opkomen, dat er verraad plaats had. Met onverschrokken blik schenen zij elkander als uit te dagen, maar het was ook slechts gedurende een oogenblik, want de schelle stem van *Camilla* werd gehoord. « Zoeken zij den leeuw in zijn hol?" riep zij met bitterheid, « op, op! om den algemeenen vijand te vernielen!"

De gelaatstrekken van den *guerilla* veranderden: hij greep met onstuimigheid de hand van Sir *Sidney*, beschouwde een oogenblik het lijk, en vervolgens den horen nemende, stiet hij een' toon uit, zoo luid en schel, dat iedere rots en elk dal van het gedruisch weergalmde. Hij hield op, en de geheele bende stond in ademlooze stilte, hunnen Aanvoerder gadeslaande, die als een standbeeld voor hen stond; maar geen geluid was hoorbaar dan het zachte ritselende der bladeren in het morgenkoeltje. Nogmaals greep het opperhoofd met wilden spoed den horen, en blies luider en langer dan te voren, en nogmaals heerschte de diepste stilte. Eindelijk werden er in verschillende rigtingen beantwoordende toonen hoorbaar, en het Opperhoofd, den horen op den grond werpende, gaf bevel tot het onmiddelijk vertrek van zijne bende. Sir *Sidney* wilde hem vergezellen, maar dit aanbod werd met beleefdheid van de hand gewezen; echter zich tot *Camilla* wendende verzocht hij haar tot zijne terugkomst bij den Engelschen Kapitein te blijven. Zij beschouwde haren echtgenoot met stuursche, verwijtende blikken. »Ben ik niet beroofd ?" zeide zij. »Kleeft het bloed mijner kinderen niet aan hunne handen ?

Zal de wolvin niet strijden voor hare welpen, en zal ik aarzelen? Op, op, *Galeazzo*! de doodskreten mijner vermoorde kinderen klinken nog in mijne ooren, en niets dan bloedige en vreesselijke wraak kan mij nu bevredigen!"

Het opperhoofd nam den wolfshuid van zijne schouders en het hoofd daarvan over zijn eigen hoofd plaatsende, zoo dat de neusgaten zijne wenkbraauwen bedekten, nam hij die vreesselijke gedaante aan, die hem in zijne ontmoetingen met den vijand ten allen tijde tot zulk een kenbaar voorwerp maakte. Hij greep nogmaals de hand van *Sir Sidney*, en verzocht hem naar zijn schip terug te keeren, en, zoodra hij eenig rook zou zien opgaan van de plaats, waar hij nu stond, dit als een teeken te beschouwen, om naar de plaats van zamenkomst terug te keeren.

De *Geurilla*-bende verspreide zich nu in kleine hoopjes, en vervolgde verschillende wegen evenwel echter op zulke afstanden van elkander dat zij in staat waren zich, als het noodig was, tot één ligchaam te verzamelen, en binnen weinige oogenblikken was er niets meer van den geheelen troep zigtbaar, dan het doode ligchaam, de overgeblevene spijzen en de half geledigde flesschen.

Het Engelsche krijgsvolk keerde naar het fregat terug, en er werd eene zorgvuldige wacht uitgezet, om op het afgesproken teeken acht te geven. De Officieren rigten onophoudelijk hunne kijkglazen naar de plaats, maar er was niets zigtbaar; en de dag ging voorbij in vruchteloos ongeduld, niet ongepaard met wantrouwen, ten opzigte der onderneming van *frère du diable*.

De nacht kwam — een schoone heldere Italiaansche nacht — die elke hevige neiging voor het romaneske in de ziel opwekt. Het donkere blaauwe van den hemel teruggekaatst op de door scheurde golven, welke deszelfs lieflijkheid weder teruggaven, werd aangenaam verwisseld door het donkere gebladerte en de rotsklompen, die het strand omzoomden, en geene teeken van menschelijke woningen aanduidden — alles was zwijgend en kalm. Het oog werd scherp met inspanning gerigt op het digte woud, dat zich somber en trotsch verhief, toen, omstreeks het midden van de eerste wacht donkere kolommen van rook boven de boomen opwaarts kronkelden, gevolgd door helderen flikkeringen, en, binnen weinige oogenblikken gaf de roode gloed van opstijgende vlammen eene prachtige en schrikwekkend verandering aan de kalme rust van 't tooneel.

De booten werden wederom bemand, en snelden weldra over het vloeibare element naar de plaats, die zij des morgens verlaten hadden; en binnen een uur kwam *Sir Sidney*, met een talrijker gevolg dan te voren op de aangeduide plaats aan. Maar, hoewel het tooneel van den aanbreken den dag treffend was, was het slechts een kalm tafereel, wanneer men het vergeleek met het tegenwoordige, waar woeste ruwheid vergezeld werd door dronkenschap en helsche woedheid.

In het midden van de vlakte waren een aantal droge boomtakken opeengestapeld, zoodat zij eene trechtervormige verhevenheid maakten en aan den top met eene punt eindigden. Zij brandden met groote snelheid, en wierpen een' rooden gloed op de afzigtelijke gedaanten, die er rondom lagen verspreid. Het Opperhoofd leunde op zijn vreesselijk zwaard nabij het vuur en zijne vrouw stond lagchende aan zijne zijde; maar die lach was geheel ontbloot van menschelijk vermaak — het was gelijk de lach van een gevallen engel, die zich over de doodsangsten van den sterveling verheugt. Zij was vreesselijk in hare schoonheid, en de ziel sidderde voor haren duivelschen blik terug. Een luid gejuich verkondigde de tegenwoordigheid van Sir *Sidney*, en hij naderde oogenblikkelijk het Opperhoofd, die hem op het hartelijkste ontving, terwijl *Camilla* op een' woesten toon uitriep: « zij wilden den leeuw in zijn hol opzoeken! Maar er heeft weer bloed gestroomd als een offer voor mijne vermoorde kinderen" — en zij wierp een nieuw stuk hout in de vlammen.

Het Opperhoofd verhaalde Sir *Sidney*, dat de vervolging der *geurilla's* niet vruchteloos was geweest, want zij hadden den schuldige (welke bleek eene Fransche soldaat te zijn, die beloofd had *frere du diable* te zullen ombrengen) tot aan de voorposten der vijandlijke legerplaats vervolgd, en hem, na eene ligte schermutseling, gevangen genomen en naar de sterkte van de bende teruggevoerd. « En zie," zoo ging het Opperhoofd voort, terwijl hij met zijn zwaard de vlammen verdeelde, en hem de verminkte overblijfsels liet zien van een menschelijk ligchaam, dat door de vlammen verteerd werd; « mogen zoo al onze vijanden vergaan!" « Ja! vergaan, vergaan, voor eeuwig!" antwoordde *Camilla*. « Dit is de gene," vervolgde het Opperhoofd, « die dezen morgen dat schot deed. Hij beleed, dat het voor mij was bestemd, maar zoo — zoo ben ik gewroken!" Het ellendige slagtoffer was levend verbrand geworden.

ADVERTENTIEN.

De *Administrateur van Finantien*, zal onder nadere goedkeuring van Zijne Excellentie den Gouverneur Generaal der Nederlandsche West-Indische Bezittingen, aan de minst inschrijvenden aanbesteden, de levering der navolgende Militaire Kleedingstukken, Stoffagien en verdere benoodigheden, als:

VOOR DE *JAGERS*.

125 *Rokken* (groote Montering).
14 paren *Wingsen, voor Onderofficiers.*
200 paren *dito, voor Korporaals en Jagers.*
50 *Vesten met Mouwen.*
100 *Chacots met Hoorn en Kroon.*
100 *Kwartier-Mutsen.*
90⅝ ellen *donker groen Laken*, $\frac{8}{4}$ el breed.
9 » *geel uitmonstering* » $\frac{8}{4}$ » »
18 » *donker groene Saai* $1\frac{1}{16}$ » »

VOOR DE *ARTILLERISTEN*.

40 *Rokken* (groote Montering.)
10 *Vesten met Mouwen.*
10 *Kwartier-Mutsen.*
17½ ellen *donker blaauw Laken*, $\frac{8}{4}$ el breed.
2½ » *zwart uitmonstering* » $\frac{8}{4}$ » »
5⅝ » *donker roode Saai*, $1\frac{1}{16}$ » »

VOOR DE *INVALIDEN*.

12 *Vesten met Mouwen.*
12 *Ronde Hoeden.*

VOOR DE *GEZAMENLIJKE TROEPEN*.

1975 ellen *wit Linnen* $\frac{5}{8}$ el breed.
1200 paren *Schoenen.*
200 *Halsdassen.*
150 *Zeildoeksche Hangmatten.*
6 dozijn *Knipmessen.*
6 » *Friseer Kammen.*
6 » *Kleeder Borstels.*
12 » *Schoen* »
14½ » *Groote Knoopen.*
6⅔ » *Kleine* »

En zulks op de conditien en voorwaarden, welke voor de gegadigden, ten Burele der Financiëele Administratie, ter *visie* liggen, alwaar de verzegelde inschrijvingsbilletten vergezeld van Monsters, zullen worden aangenomen, tot des morgens *tien* uren van Woensdag den *zesden* Augustus aanstaande.

Paramaribo, den 23 Julij 1834.

De Administrateur voornoemd,
CH. LEERS.

(31247) Op autorisatie van de Commissie tot de Zaken der *Nieuwe Wees-, Kurateele en Onbeheerde Boedels Kamer*, zullen de AMBTENAREN, provisioneel belast met dat Departement, overgeven aan MARTINUS JOHAN VAN TRIGT, den Boedel van ELISABETH MARIA PETRONELLA VAN TRIGT, wed. L. J. RENS.

Paramaribo, den 24 Julij 1834.

De Scriba bij de Commissie,
R. GOLLENSTEDE.

(31251) Den *Weesmeester der Nederlandsche Portugeesche Israëlitische Gemeente* alhier, als beheerende den Boedel en Nalatenschap van wijlen MOSES HAIM ALBERGA, zal, ingevolge bekomene autorisatie, over *zes* weken, dag, datum en plaats nader te bepalen, publiekelijk doen verkoopen:

Het *ERF* met de daarop staande STEENEN VOETEN, PUT en defecte REGENBAK, gelegen aan de *Waterkant*, aankomende voormelde Boedel.

Paramaribo, den 24 Julij 1834.

MOSES DASILVA SOLIS,
Gesw. Klerk.

M. L. FINSY en H. HOLMES,

op het afgebrande Erf van den Heer D. B. DE MESQUITA, aan de *Joden Breedestraat*, opgerigt hebbende eene *SMEDERIJ*; recommanderen zich in de gunst van Heeren Planters en Ingezetenen dezer Kolonie, tot het doen van *alle* werkzaamheden, zoo in dit vak, als in dat van *INGENIEUR*, voorkomende bij *Stoomwerktuigen* (zijnde den tweede genoemde verscheidene jaren in dat vak werkzaam geweest), hetzij hier of op Plantaadje, met belofte van eene *prompte* en *civiele* bediening. (33120)

Paramaribo, den 22 Julij 1834.

(31364) Worden te *huur* gevraagd: 15 à 20 goede *DELVERS*, om eenigen tijd op Plantagie te werken. — Adres ter dezer Drukkerij.

(31262) A. SALOMONS, zal HEDEN MIDDAG, om *vier* uren, op Vendu verkoopen: De Plantagie *CROMMELINSGIFT*, cum. annexis.

(33114) HEDEN NAMIDDAG, ten *vier* uren, zal ten huize van den Vendumeester A. SALOMONS, worden verkocht: Het *HUIS* en *ERF*, gelegen aan de *Gravenstraat*, geteekend Lᵃ. A. Nᵒ. 45, zoo als bij vorige Couranten geannonceerd.

(28536) M. A. KEIJSER, zal HEDEN MORGEN op Vendu verkoopen: Provisien, Stukgoederen, een CHAIS en een nieuwe KAR. — Over *zes* Weken, dag en datum nader te bepalen: Het *HUIS* en *ERF*, gelegen aan de *Watermolenstraat*, Lᵃ. B. Nᵒˢ. 1 en 2, aankomende B. GUILMIN.

(33119) ☞ Te Koop bij F. EIJSBREKER: *WALNOTEN*, à 80 Cents de *honderd*.

(31238) C. ZAAL vertrekt.

SCHEPEN IN LADING.

Naar Amsterdam:

Het gekoperd Tweedeks Fregatschip Sophia Maria, Kapt. G. L. Röperhoff. — Adres bij L. D. J. van Bommel. — Sluit 10 Augustus.

Het gekoperd Tweedeks Fregatschip Surinaamsche Vriend, Kapt. J. A. de Lang. — Adres bij L. D. J. van Bommel. — Sluit 22 Augustus.

Naar Boston:

De Nd. Am. Brik Fame, Kapt. Nickerson. Adres bij J. M. Samson.

Hoogsten Waterstand

AAN DE FORTRESSE *NIEUW AMSTERDAM*.

	's morgens. u. m.	*'s namidd.* u. m.
25. Vrijdag	7—33.	7—52.
26. Zaturdag	9—24.	9—46.
27. Zondag	10—12.	10—58.
28. Maandag	11—08.	11—59.

☞ Als het aan de Fortresse *Nieuw Amsterdam* hoog water is, dan is zulks aan *Paramaribo* 14 minuten *later*.

Ter Drukkerij van FUCHS & Cᵒ.